

[Søren Hansen]

Men én ting er at kunne glæde sig over det, noget andet er at købe én plade og overspille den 10 gange. Jeg ved ikke, hvor mange biler Z-partiets ordfører har sammen med familiemedlemmer eller andre. Jamen det er da meget godt, at man føler, man har den ret. Men jeg føler ikke, at det er ret og rimeligt over for den, der har produceret det værk, der er tale om.

Jeg takker naturligvis de partier, som – ikke overraskende – har støttet forslaget. Og til de øvrige partier vil jeg gerne sige, at for hver eneste dag, for hver eneste uge, måned og år, der er gået – der var en, der antydede, at vi var for tidligt ude; det synes jeg ikke der på nogen måde er tale om – og for hver eneste dag og uge og år, der går, inden et forslag af denne type gennemføres, vil den uretfærdighed vokse, som jeg har kaldt legaliseret tyveri, for det er jo det, der er den væsentligste anvendelse af de blanke bånd.

Andre ordførere har været inde på dette med, at man låner en plade på det offentlige musikbibliotek, man køber en plade og kopierer den i et eller andet antal. Ja, det er lovligt efter den nuværende lovgivning, men en form for tyveri er det. Jeg har kaldt det legaliseret tyveri. Det vil vokse, det vil fortsætte, indtil vi får en lovgivning af denne type.

Det er på denne baggrund, vi har fremsat lovforslaget, og det er på denne baggrund, har jeg forstået, ophavsretsudvalget har fremsat sin delbetænkning om dette område. Det er i erkendelse af, at det er et område, hvor det haster med en beslutning for at standse det legaliserede tyveri.

Det er den ene grund. Og den anden grund er, at man har erkendt, at dette er et område, der kan isoleres i forhold til det øvrige ophavsretsområde.

Hvis man ikke havde erkendt de to ting, så havde man ikke lavet en delbetænkning. Hvis ikke man både havde erkendt, at det var en sag, der hastede, og en sag, der kunne isoleres fra det øvrige område, så havde man ikke kunnet gøre det. Man har gjort det i erkendelse af begge dele. Derfor synes jeg ikke, at vi kommer for hurtigt ud.

Kulturministeren svarede i går Kulturudvalget på et spørgsmål fra undertegnede om, hvorvidt kulturministeren var indstillet på at fremsætte et lovforslag. Det har jeg været indstillet på. Jeg har sagt det til kulturministeren mange gange. Jeg har stillet spørgsmålet i Kulturud-

valget, hvis jeg husker rigtigt, den 11. oktober sidste år, og i går kom altså kulturministerens svar.

Jeg skal referere en lille smule fra det i øvrigt meget korte svar. Jeg minder om, at årsagen til, at man ikke kunne imødekomme det sidste lovforslag, var økonomien. Der var ikke grænser for, hvad man kunne hæfte op på det. Når økonomien ikke var klar på forhånd, så kunne man jo ikke. Det kan man altså ikke bruge mod dette lovforslag, og så finder man nogle andre argumenter, og jeg skal nævne nogle af dem.

Nu skal man, siger ministeren, »overveje det nøje«. Når man har gjort det, skal man »være opmærksom på«. Så skal man »vurdere i sammenhæng med«. Og så skal man foretage »en omfattende og en grundig høring«.

Jo, jo, jeg ser for mig, at de første 15 år, der nu er gået, forlænges med et eller andet antal uger, måneder og år. Det er derfor, vi har sagt, at i erkendelse af, at denne sag allerede har hastet for længe, i erkendelse af, at området er afdækket og afklaret, så er det en sag, vi bør gøre noget ved og bør gøre noget ved på nuværende tidspunkt.

Som sagt har vi prøvet at tilskynde ministeren – det har været forgæves – til selv at fremsætte et lovforslag. Jeg synes ikke, denne sag så lidt som meget anden kulturlovgivning egner sig til politisk uenighed og konfrontation. Derfor har vores ønske været at få ministeren til at fremsætte et lovforslag. Grundlaget har været i orden, men ministeren har altså ikke ønsket det, bl.a. med de argumenter, som stod i svaret af gårts dato. Det er også derfor, vi har fremsat lovforslaget.

Jeg vil anbefale de partier – det gælder, sådan som jeg har kunnet lytte mig til det, stort set alle partier – der har erkendt behovet for, at der gøres et eller andet, fordi der er en urimelighed heri, at man sætter tempoet noget op, at man lytter noget mere til, hvad der siges blandt de berørte parter – det er vel ikke helt ligegyldigt – herunder brugerne. Man bør se på, hvad der er sket i det udland, man altså nu regner med at folk vil styrte til for at købe et bånd – er det 15 eller 20 eller 30 kr., det koster? – hvor de allerede har gennemført en lovgivning af denne type. Og når man så har erkendt dette, så læg oveni de kulturpolitiske gevinster, der uundgåeligt vil følge i kølvandet på en lov af denne type.